

Rosa 'Mme Isaac Pereire'

Synonim lac.: Rosa 'Le Bienheureux de la Salle'

róża 'Mme Isaac Pereire'

Synonim pol.: róża 'Le Bienheureux de la Salle'

Grupa Bourbon & Climbing Bourbon

Róża burbońska wyróżniająca się wspaniałymi kwiatami o cudnym zapachu. Odmianę tę nazwano na cześć żony paryskiego bankiera, wdowy po Isaacu Pereire, który był człowiekiem wyjątkowo bogatym i wpływowym. Różę tę rozpowszechniono wkrótce po jego śmierci. Pierwotnie nazwano ją 'Le Bienheureux de la Salle', imieniem świętego Jeana Baptiste de la Salle i nazwa ta czasem jest spotykana jako synonim. Kwiaty są wyjątkowe, niemniej nieco zmiennego kształtu, wielkości i koloru. Zazwyczaj są bardzo duże (powyżej 10 cm), ale kolejne kwiaty w kwiatostanie, czy też rozwijające się późnym latem i jesienią mogą być mniejsze. Kolor jest również zmienny, mocno ciemnoróżowofioletowy, jednak może mieć odcień opisywany jako np. purpurowy, wiśniowy, magenta, fuksjowy. Płatki w kwiecie ułożone są w formie rozety, czasem część płatków bliżej środka staje się krótsza i kwiaty są bardziej pomponowe. Zdarza się, że część płatków ulega proliferacji i staje się zielona. Zapach jest oszałamiający, intensywny, zwykle słodki, owocowy, przypominający trochę maliny lub truskawki. Kwiaty skupione są pojedynczo lub po kilka w kwiatostanach na pędach starszych i tegorocznych. Krzewy zakwitają w czerwcu, a kwiaty pojawiają się z przerwami regularnie do późnej jesieni. Kwitnienie nie jest zwykle bardzo obfite. Przekwitłe kwiaty warto uszczykiwać na bieżąco, ostatecznie ścinając cały przekwitły kwiatostan. Liście są duże, gładkie, ciemnozielone, osadzone na długich, sztywnych i prostych pędach o dość dużych, chociaż niezbyt licznych, kolcach. Pędy przewisają pod ciężarem kwitów, wskazane jest ich podpieranie. Odmiana jest żywotna, rośnie dość silnie, może być prowadzona swobodnie, jako krzew parkowy, lub rozpinana przy różnego typu podporach. Osiąga zwykle około 2 m wysokości, może być wyższa, co zależy też od cięcia i prowadzenia. Szerokość krzewów to przeciętnie 1-1,2 m. Roślina toleruje stanowiska półcieniste, jednak miejsce powinno być przewiewne, aby róża ta nie była zbyt często porażana przez mączniak prawdziwy. Na zimę powinna być u podstawy okryta kopczykiem, w czasie mroźnych zim pędy mogą przemarzać, ale regeneruje dobrze. Odmiana przeznaczona do uprawy w ogrodach o różnym charakterze, także w miejscach reprezentacyjnych, w parkach i na terenach zieleni publicznej. Kwitnąc w wyrazistym kolorze doskonale prezentuje się na rabatach mieszanych wśród bylin o drobnych kwiatach oraz srebrzystoszarych liściach. Rozstawa sadzenia zależy od funkcji. Krzewy mogą być sadzone w większych odległościach lub zupełnie blisko siebie w jednym rzędzie, wówczas odległość wynosi 1 m. Kwiaty mogą być ścinane do wazonu, pasują do wielogatunkowych kompozycji w starym stylu.

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

pochodzenie

odkrywca, hodowca (selekcjoner): Armand Garçon Francja; wprowadzenie do handlu: Margottin pere & fils 1881

grupa roślin

róże

grupa użytkowa

róże czepne (pnące)

róże parkowe

forma

krzew

siła wzrostu

wzrost typowy dla gatunku

pokrój

krzaczasty rozłożysty
przewisający (plączący, zwisty)

docelowa wysokość

od 1 m do 2 m

od 2 m do 3 m

barwa liści (igieł)

jasnozielone

ciemnozielone

zimozieloność liści (igieł)

liście opadające na zimę

rodzaj kwiatów

pełne

pachnące

kwiatostan

barwa kwiatów

purpurowofioletowe

pora kwitnienia

czerwiec
lipiec
sierpień
wrzesień
październik

nasłonecznienie

stanowisko półcieniste
stanowisko słoneczne

wilgotność

podłoże umiarkowanie wilgotne

ph podłoża

odczyn lekko kwaśny

rodzaj gleby

przebiegła ogrodowa

walory

pachnące kwiaty
ozdobne z kwiatów
roślina kolczasta lub ciernista

zastosowanie

ogrody przydomowe
parki
zieleń publiczna
rabaty
kwiaty cięte
w grupach
soliter (pojedynczo)

strefa

6

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

